երեսին գոյնն սկսաւ գալ. եւ կատարեալ դատելով վիճակը զգեստներուն գիրքը շտկեց, ծածկուեցաւ վերարկուն եւ հրամայեց ձեռքով Յովնանու պատուհանը գոցել եւ ջուր տալ: Փոթորիկն անցաւ. իշխանուհին նստած էր բազմոցին վրայ, եւ Յովնան ծունկ չոքած կը կենար բաւական հեռաւորութեամբ իբրեւ յանցաւոր՝ գոզալով, որ միգուցէ նոյն վիճակը վերադառնա:

«Մօտ ե՛կ, Յովնան»,— ըսաւ վերջապէս Վասկանուշ, իր տկար եւ դողդոջուն ձայնին մէջ մինչեւ վսեմութիւն կը տիրէր. իսկ լեռնցին, որուն աչքերը շլացեր էին այս արեւեն եւ որուն այնչափ տարիներ աշխարհք խաւար էր, հազիւ թէ կը համարձակէր իրեն նայիլ՝ ոտքերուն քով եկաւ չոքեցաւ:

— Զրուցէ՛, Յովնան, այսչափ տարիներ որ անցան, քանի որ իրարմէ բաժնուեցանք ի՛նչ ըրիր, խօսք մը չունի՞ս ինձ:

— Ի՞նչ զրուցեմ, Տիրուհիս, քսանեօթ տարի է, եւ շա՛տ ապրեցայ. երկայն քշեց այս կեանքը, ինչչա՛փ կարճ էին օրերը՝ անգին օրերը՝ եւ երկար՝ տարիները: Ես կը խոստովանիմ թէ մեղաւոր եմ, թէ մեծ յանցանք գործեցի, ես թշուառ ողորմելի արարած, քեզ՝ աննման հրեշտակիդ աչքս բարձրացուցի եւ յանդգնեցայ քու ոտիցդ իմ աչքերս քսել: Բայց միթէ՞ կարելի էր զքեզ տեսնել, զքեզ ճանաչել եւ զքեզ չսիրել: Իմ խեղճ սիրտս կ'ըսէր ինձ. «Աստուած տեսնել չէ շնորհ եալ մարդու, բայց զնայ սիրել յամենայն անձէ՝ յամենայն սրտէ եւ յամենայն մտաց աստուածային պատուիրան է. եթէ դու այդ գերբնական էակին վրայ՝ աստուածային շնորհք կը տեսնես կրնա՞ս՝ մի սիրէր, բայց որովհետեւ չես կրնար, սիրէ՛՝ եւ անյոյս սիրէ՛»: Ես գոհ էի իմ վիճակես, երբ անխօս զքեզ կը պաշտէի, գոհ էի, երբ Բագրատունեաց պալատեն կը հեռանայի քու ձայնդ միայն լսելով, քու մէկ հրամանդ կատարելով, քու մէկ «Յովնան» ձայն արձակելովդ, քու երեսդ մէկ մը տեսնելով, նաեւ քղանցքիդ ստուերը միայն նշմարելովս: Կ'երթայի իմ լեռներուս գլուխը եւ առանձնութեան մէջ ժամերով, օրերով այդ յիշատակներէն կը հափրանայի եւ հրեշտակային արբեցութեամբ հերկինս կ'ամբառնայի